

Arrest

nr. 206 760 van 12 juli 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2018.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2008 en heeft zich een zestiende keer vluchteling verklaard op 25 juni 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 29 juni 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 2 juli 2018 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Hazara te zijn van etnische origine en afkomstig te zijn uit het dorp Aien, in het district Qarabagh, in de provincie Ghazni. U deed een eerste verzoek tot internationale bescherming op 6 november 2008. In het kader van dit verzoek verklaarde u dat uw ouders in Ghazni gestorven waren toen u nog een kind was en dat u als gevolg daarvan door uw oom werd opgevoed. Omdat deze bij de taliban aangesloten oom u mishandelde, trachtte te indoctrineren en aanspoorde om een zelfmoordaanslag te plegen, ontvluchtte u Afghanistan en trok u met een vriend naar Teheran, Iran, waar u de volgende twee jaar verbleef vooraleer door te reizen naar België. Uw eerste verzoek werd op 18 november 2008 door het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw herkomst uit Aien. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigde deze beslissing in haar arrest van 2 maart 2009. Uw beroep tegen deze beslissing bij de Raad van State werd verworpen op 27 april 2009.

Tussen 7 mei 2009 en 8 juli 2010 diende u zeven verzoeken tot internationale bescherming in die door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging werden genomen. Tegen geen van deze beslissingen stelde u een beroepsprocedure in.

Op 17 november 2010 deed u een negende verzoek tot internationale bescherming. In het kader van dit verzoek volhardde u in de motieven die u in het kader van uw vorige verzoeken reeds uiteen had gezet. Uw verzoek werd door het CGVS opnieuw afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op 4 juni 2011. U tekende beroep aan tegen deze beslissing maar uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 7 oktober 2011 omdat u niet ter terechtzitting verschenen bent en evenmin werd vertegenwoordigd.

U bleef in België en diende op 13 juni 2014 een tiende verzoek in. In eerste instantie beriep u zich op dezelfde motieven als tijdens uw vorige negen verzoeken, hieraan toevoegend dat u bijkomende vervolging vreesde in Afghanistan omwille van uw verblijf in een kerk. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op 6 augustus 2014 wijzigde u echter uw verklaringen en stelde u dat u, om een voor u onbekende reden, reeds rond uw derde of vierde levensjaar Afghanistan hebt verlaten met uw ouders. Jullie vestigden zich in Teheran, Iran, waar u verbleef tot aan uw vlucht naar België. U ontvluchtte Iran omdat u de discriminatie jegens illegale Afghanen beu was en bang was om naar Afghanistan te worden gerepatrieerd. Ten tijde van uw vertrek uit Iran, keerden uw ouders naar uw geboortestreek in Qarabagh terug, waar uw vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Op 28 oktober 2014 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw oorspronkelijke herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni niet aannemelijk had gemaakt. Er werd evenmin geloof gehecht aan uw verklaringen over uw langdurig verblijf als Afghaan in Iran. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de RvV en legde er volgende nieuwe documenten voor: een tijdelijke Iraanse verblijfskaart op naam van Q.(...) N.(...), uw rapport van een door u gevolgde alfabetiseringscursus in Iran, foto's van uzelf in Iran en een e-mail aan het UNHCR en een mandaat van het UNHCR. Uw beroep werd door de RvV verworpen in haar arrest van 11 juni 2015. Over de nieuwe documenten oordeelde de Raad dat er geen bewijskracht kon worden toegekend aan de door u voorgelegde Iraanse documenten. Daarnaast werd opgemerkt dat de e-mail aan het UNHCR en het mandaat van het UNHCR geenszins uw afkomst of verblijf kunnen staven.

Op 26 juni 2015 deed u voor de elfde keer een verzoek tot internationale bescherming. U verwees opnieuw naar de motieven die u tijdens uw vorig verzoek uiteen had gezet en stelde opnieuw dat u het grootste deel van uw leven hebt doorgebracht als Afghaans vluchteling in Iran en dat Afghanistan voor u een onbekend land is. U voegde toe dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan ook vervolging vreest door de taliban omdat u een etnische Hazara bent die de sjiiitische strekking van de islam aanhangt. Ter staving van uw verzoek legde u nogmaals de documenten neer die u reeds op de RvV had voorgelegd. Daarnaast legde u een attest van het UNHCR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam N.(...) Q.(...) - in de Amayesh IV databank van 2009. Op 29 juli 2015 besliste het CGVS om uw asielaanvraag niet in overweging te nemen omdat u geen nieuwe elementen had aangebracht die aan de voorgaande vaststellingen iets konden wijzigen. U diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Op 15 januari 2016 deed u een twaalfde verzoek tot internationale bescherming. U verwees hierbij opnieuw naar uw voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar uw lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Ter staving van uw verklaringen legde u volgende documenten voor: een aantal originele foto's waarop u te zien bent in Iran en een verzoekschrift dd. 28 oktober 2015 van uw advocaat, meester Ahmed Sakhi Mir-Baz. U had in het kader van dit verzoek een persoonlijk onderhoud op 5 april 2016. U bleef vasthouden aan uw eerdere verklaringen over uw herkomst en uw nationaliteit. U stelde tevens N.(...) Q.(...) te heten en niet N.(...) B.(...) zoals u eerder steeds had beweerd. Op 15 september 2016 werd door het CGVS een weigeringsbeslissing genomen omdat het op basis van het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten onmogelijk is om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en). Op 2 maart 2017 werden deze beslissing en beoordeling door de RvV bevestigd.

Op 15 juni 2017 diende u een dertiende verzoek in. U verwees opnieuw naar uw voorgehouden herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni en naar uw lang verblijf in Iran als Afghaans vluchteling. Bijkomend voegde u toe dat uw moeder ernstig ziek is en verwees u naar uw goede integratie in België. U legde geen documenten voor. Op 14 augustus 2017 besliste het CGVS om ook deze aanvraag niet in overweging te nemen. U diende hiertegen een beroep in dat niet ontvankelijk werd verklaard wegens laattijdigheid.

Op 27 april 2018 deed u in het gesloten centrum te Vottem een veertiende verzoek tot internationale bescherming. U liet echter na om binnen de vijftien dagen gevolg te geven aan het verzoek om inlichtingen van de DVZ. Bijgevolg werd u op 16 mei 2018 geacht afstand gedaan te hebben van uw verzoek om internationale bescherming.

Op 28 mei 2018 deed u een vijftiende verzoek tot internationale bescherming. U herhaalde dat u op jonge leeftijd naar Iran bent verhuisd en dus totaal vervreemd bent van uw land. U verwees ook opnieuw naar uw goede integratie in België. Als nieuw element gaf u aan dat de situatie voor de Hazara bevolking in Afghanistan en vooral in de stad Kaboel de laatste jaren verslechterd is. U legde tot op heden geen documenten voor maar verwees naar een begeleidende brief van uw advocaat dd. 3 mei 2018 en een arrest van de RvV van december 2017, waarvan u meent dat het volledig van toepassing is op uw situatie. Verder verwees u opnieuw naar een attest van het UNHCR ter staving van uw verblijf in Iran, dat u reeds voorlegde in het kader van uw elfde verzoek. Tot slot voegde u toe dat u de subsidiaire beschermingsstatus wenst te bekomen. Op 5 juni 2018 werd dit verzoek door het CGVS niet ontvankelijk verklaard. U diende hiertegen een beroep bij de RvV. Dit beroep werd op 15 juni 2018 door de Raad verworpen.

Op 25 juni 2018 deed u een zestiende verzoek, nog steeds vanuit het gesloten centrum in Vottem. U verwees opnieuw naar uw eerdere verklaringen betreffende uw verblijfplaatsen voor uw komst naar België, de veiligheidssituatie voor sjiitische Hazara in Afghanistan en u herhaalde dat u op zeer jonge leeftijd naar Iran verhuisde en dus totaal vervreemd bent van uw land. Tot slot verwees u wederom naar uw goede integratie in België. Ter staving van uw verklaringen legde u een uitspraak voor van een Franse rechter waarin aan een sjiitische Qizilbach uit Kabul de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omdat hij het risico loopt slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Daarnaast verwees u opnieuw naar het schrijven van uw raadsman dd. 3 mei 2018, waar u reeds naar verwees in het kader van uw vijftiende verzoek, maar welke u toen niet voorlegde. Ook verwees u opnieuw naar het attest van het UNHCR dat u voor de eerste keer voorlegde in het kader van uw elfde verzoek.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vijftiende verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband moet vooreerst benadrukt worden dat het CGVS in het kader van uw eerste verzoek tot internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw beweerde herkomst uit het district Qarabagh in de provincie Ghazni. Tijdens al uw daaropvolgende verzoeken bracht u geen feiten of elementen aan die aan deze eerste beoordeling iets kunnen wijzigen. In het kader van uw tiende verzoek werd tevens beslist dat er geen geloof kon worden gehecht aan het door u nieuw aangebrachte element, namelijk uw voorgehouden lang verblijf in Iran als Afghaan. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen. Uw elfde verzoek werd door het CGVS evenmin in overweging te genomen omdat u geen nieuwe elementen aanbracht die aan de voorgaande beoordeling iets konden wijzigen. U diende hiertegen geen beroep in. In het kader van uw twaalfde verzoek nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het op basis van het geheel van uw verklaringen en de door u neergelegde documenten (waaronder een attest van het UNHCR betreffende uw voorgehouden verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling, dat u voorlegde in het kader van uw elfde verzoek) onmogelijk was om een zicht te krijgen op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en). Deze beslissing en beoordeling werden door de RvV bevestigd in het arrest van 2 maart 2017. Uw dertiende verzoek werd evenmin in overweging genomen door het CGVS en uw beroep tegen deze beslissing werd onontvankelijk verklaard wegens laattijdigheid. Wat betreft uw veertiende verzoek dient opgemerkt dat u geacht werd afstand gedaan te hebben van uw verzoek om internationale bescherming en dit omdat u geen gevolg had gegeven aan de vraag om inlichtingen van de DVZ. Uw vijftiende verzoek werd door het CGVS niet ontvankelijk verklaard en uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U bracht in het kader van uw huidig verzoek geen elementen aan die de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht kunnen stellen. Integendeel, u bracht geen nieuwe elementen aan en u verwees louter naar uw eerdere verklaringen betreffende uw langdurig verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, het feit dat u daardoor vervreemd bent van uw land van herkomst, de veiligheidssituatie van sjiiitische Hazara in uw land van herkomst en specifiek in de stad Kaboel en uw verklaarde goede integratie in België (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, vragen 1 en 5). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter en alleen vasthoudt aan uw eerder aangehaalde asielmotieven is niet van dien aard om de voorgaande beoordelingen in een ander daglicht te plaatsen.

De door u voorgelegde uitspraak van een Franse rechter, inzake een verzoek tot internationale bescherming van een Afghaans staatsburger in Frankrijk, kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze uitspraak heeft immers geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Bovendien hebben uitspraken of arresten over verzoeken tot internationale bescherming in andere EU-landen geen precedentswaarde in België. In uw persoonlijk geval dient er tevens toch nog eens op gewezen te worden dat er in het verleden reeds werd vastgesteld dat u het CGVS geen zicht biedt op uw opeenvolgende verblijfplaatsen, uw identiteit en uw huidige nationaliteit(en).

Wat betreft uw verwijzing naar een brief van uw advocaat, die volgens u handelt over uw leven en de situatie van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan, dient vooreerst opgemerkt dat het CGVS zich niet kan uitspreken over documenten die niet werden voorgelegd. Dat u de brief van uw advocaat nog steeds niet voorlegde is zeer bevreemdend aangezien deze volgens u reeds op 3 mei

2018 werd opgesteld en u in het kader van uw vorig verzoek ook al naar deze brief hebt verwezen (Schriftelijke Verklaring Meervoudige Aanvraag, vraag 3).

Het attest van het UNHCR betreffende uw verblijf in Iran, waar u opnieuw naar verwijst, werd in uw vorige verzoeken reeds besproken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève, de artikelen 48/3, en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting en van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.3. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM.

2.1.4. Bij het verzoekschrift worden geen stavingstukken gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, en artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag.

2.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om

internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.4. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn zestiende volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk dat hij op zeer jonge leeftijd naar Iran verhuisde, de veiligheidssituatie voor sjiitische Hazara's in Afghanistan, hij totaal vervreemd is van zijn land van herkomst, zijn goede integratie en een uitspraak van een Franse rechter met betrekking tot de subsidiaire bescherming. Verzoeker wijst tevens naar een document van UNHCR die heeft reeds voorlegde in zijn elfde asielaanvraag.

2.4.1. In het kader van zijn tiende asielaanvraag, dit is de aanvraag waar verzoeker voor het eerst voorhoudt dat hij als jong kind naar Iran verhuisde met zijn ouders, oordeelde de Raad in zijn arrest het volgende over verzoekers verblijf in Iran:

“In het kader van verzoekers eerste en negende asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omdat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers herkomst en asielrelaas. Bij arrest nr. 24 118 van 2 maart 2009 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze beslissing. Bij arrest nr. 68 157 van 7 oktober 2011 in het kader van verzoekers negende asielaanvraag werd het beroep verworpen omdat verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen noch vertegenwoordigd werd.

In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan de in het kader van zijn huidige en tiende asielaanvraag aangebrachte asielmotieven. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde desbetreffend terecht het volgende: “Er dient te worden opgemerkt dat u er ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a of b van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

In het kader van uw eerste asielverzoek kwamen zowel de Commissaris-generaal als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Aien in Qarabagh omdat uw kennis over het dagelijkse leven in Aien, alsook de politieke en veiligheidssituatie in Aien en omstreken uiterst beperkt bleek. Daarnaast kon u ook geen overtuigende verklaring geven voor het feit dat u kort voor uw asielaanvraag in België onder uw eigen naam in Duitsland had verklaard dat u in Kabul bent geboren, dat uw moeder en zus in Kabul verbleven en dat uw vader twee jaar eerder omwille van zijn politieke overtuiging was verdwenen, hetgeen geheel niet strookte met de verklaringen die u in België had afgelegd. In het kader van uw acht daaropvolgende asielaanvragen hield u vast aan uw verklaringen dat u in Aien (district Qarabagh, provincie Ghazni) geboren bent, dat uw beide ouders stierven toen u nog in Afghanistan woonde en dat u eind 2005, begin 2006 met uw vriend naar Teheran trok om aan uw oom te ontsnappen. U slaagde er evenwel niet in de ongeloofwaardigheid die reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld met betrekking tot uw herkomst te herstellen met nieuwe informatie of overtuigende nieuwe elementen.

Ook in het kader van uw huidige tiende asielaanvraag hield u aanvankelijk vast aan uw verklaringen zoals u die al tijdens al uw voorgaande asielaanvragen had afgelegd, zowel met betrekking tot uw verblijf in Afghanistan (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 5 en 10 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 3), als met betrekking tot uw problemen (zie verklaring meervoudige aanvraag DVZ dd. 19.06.2014, punt 15 en zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 4). Tijdens het tweede gehoor op de zetel van het CGVS in het kader van uw huidige asielaanvraag paste u echter uw verklaringen aan. U hield vol in Aien te zijn geboren, maar u stelde daar amper drie à vier jaar te hebben gewoond alvorens met uw ouders naar Iran te vluchten (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). U verklaarde dat uw ouders na uw vertrek uit Iran naar Afghanistan terugkeerden, waar uw vader in 2011 een natuurlijke dood stierf en dat uw moeder nog steeds in Aien verblijft (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10).

In het kader van de evaluatie van deze nieuwe informatie wordt ten eerste gesteld dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige

feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Aangezien u uw verklaringen op essentiële punten in uw relaas hebt aangepast na al meer dan zes jaar in België te hebben verbleven en nadat u al negen asielaanvragen had ingediend op basis van – telkens dezelfde- ongeloofwaardige verklaringen, kan er bezwaarlijk gesteld worden dat u voldaan hebt aan deze medewerkingsplicht.

De verklaring die u trachtte te geven voor het feit dat u gedurende al die tijd en tijdens al de door u doorlopen asielprocedures de waarheid hebt verzwegen en pas in het kader van uw tiende asielaanvraag met de door u beweerde waarheid op de proppen komt, is allesbehalve overtuigend. Zo stelde u dat plots tot het besef bent gekomen dat u de waarheid moest vertellen, en dat dit op aangeven van uw advocaat gebeurde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Verder haalde u ook aan dat u jong en naïef was, gebrek aan levenservaring had en dat andere mensen u hadden aangeraden over uw werkelijke situatie te liegen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Men zou u hebben afgeraden om te zeggen dat u lang in Iran hebt gewoond, omdat u anders niet in aanmerking zou komen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Aangezien u al bij afloop van uw eerste asielprocedure op de hoogte was van het ongeloof van de Belgische asielinstanties betreffende de verschillende verblijfplaatsen die u in uw leven hebt gehad en van het feit dat u als gevolg hiervan geen status kon worden toegekend, is het dan ook vreemd dat u de door het CGVS en de RvV ongeloofwaardig geachte verklaringen nog zes jaar lang en gedurende acht andere asielprocedures aanhield.

Bovendien zijn ook uw nieuwe verklaringen met betrekking tot uw verschillende verblijfplaatsen en uw netwerk in Afghanistan ongeloofwaardig gebleken. Zo houdt u ook in uw huidige asielrelaas vast aan de verklaring dat u in het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni bent geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 2 en 3). Dit gegeven werd al in het kader van uw eerste asielaanvraag betwist door het CGVS en de RvV (zie supra). Daarenboven is het in het licht van uw nieuwe verklaringen dat u zich samen met uw ouders in Iran ging vestigen en dat uw beide ouders nog leefden toen u uit Iran vertrok des te vreemder dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dermate slecht op de hoogte was van elementaire informatie betreffende uw beweerde regio van herkomst. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden hebben verteld. In dat opzicht is het ook vreemd dat u, toen u hiernaar gevraagd werd, niet in staat was om meer uitleg te geven bij de omstandigheden van het vertrek van uw gezin naar Iran. U verklaarde dat u jong was op het moment van uw vertrek naar Iran en dat u uw ouders nooit gevraagd hebt waarom ze destijds vertrokken zijn uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Zelfs indien u op jonge leeftijd met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u op latere leeftijd meer zouden vertellen over de reden waarom dit gebeurde of dat u hen hiernaar zou vragen- zeker in het licht van de moeilijke levensomstandigheden waaraan u en uw gezin volgens uw eigen verklaringen waren bloot gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7, 8,10). Ook is het vreemd dat u, hoewel u nog steeds contact met uw moeder onderhoudt, niet weet hoe zij zichzelf sinds de dood van uw vader in 2011 kan onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). U stelde tijdens uw interview dat u zichzelf afvraagt wie voor haar zorgt en vanwaar het geld komt, maar dat zij u niet wilde antwoorden toen u haar deze vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u van deze essentiële informatie over de levensomstandigheden van uw eigen moeder niet op de hoogte zou zijn.

Verder worden nog een aantal ongerijmdheden opgemerkt in verband met de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende verblijf in Iran. Zo stelde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat er veel Afghanen woonden in de wijken waar u met uw gezin hebt gewoond in Teheran, maar kon u evenwel niets zeggen over de achtergrond van deze mensen, van waar zij kwamen of wat hun verhaal was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 4). U argumenteerde dat u weliswaar Afgaanse vrienden had, maar dat u hen daar nooit om gevraagd hebt omdat u niet nieuwsgierig was. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de achtergrond van uw eigen vrienden die net als u deel uitmaakten van de onderdrukte Afgaanse gemeenschap in Iran. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie, gelet op jullie gemeenschappelijke nationaliteit en cultuur, ten minste informatie uitwisselden over elementaire informatie betreffende jullie leven en het leven van jullie families in jullie thuisland Afghanistan. Daarenboven legt u bevreemdende verklaringen af over uw scholing in Iran. Gevraagd waarom u als kind in Iran niet naar school ging en pas een jaar voor uw vertrek een alfabetiseringscursus volgde,

antwoordde u in eerste instantie dat Afghanen zonder geldige verblijfsvergunning niet worden toegelaten tot scholen in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Nochtans antwoordde u op de meteen daaropvolgende vraag of er in Iran scholen zijn voor Afghaanse migranten dat er wel degelijk zo'n school is in Baqarabat (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet naar deze school ging, gaf u het bevreemdende antwoord dat u niet in school geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5).

Daarnaast valt het ook op dat uw verklaringen in verband met uw verblijf in Iran die u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw tiende asielerzoek hebt afgelegd, op bepaalde punten niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen uit uw eerste gehoor voor het CGVS in een voorafgaand onderzoek in het kader van hetzelfde asielerzoek. Zo antwoordde u tijdens dat eerste interview op de vraag of er ook Afghanen waren in Iran met een verblijfstatus dat er iemand was die daar geboren was die zei dat hij een kaart had, maar dat u niet wist wat voor kaart het was en dat u evenmin wist of die kaart tijdelijk dan wel permanent was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6). Nochtans hebt u tijdens uw tweede interview verklaard dat sommige vrienden van u kaarten hadden, die om de paar maanden werden verlengd en dat ze daar telkens veel geld voor betaalden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Ook is het treffend dat u tijdens uw eerste interview enkel Niruye Tezami kunt geven als dienst die illegalen zou controleren in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6), maar dat u tijdens uw tweede interview naast deze dienst ook nog de Basidj en de Etalaat vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Aangezien u een persoonlijke negatieve ervaring hebt gehad met iemand van de Basidj is het vreemd dat u deze dienst niet ook al tijdens uw eerste interview vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7). In verband met de persoonlijke incidenten met betrekking tot pesterijen en discriminatie die u vermeldde tijdens het tweede interview, wordt vervolgens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze incidenten al niet tijdens uw eerdere gehoren aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7 en 8). Nochtans werd u tijdens het eerste interview in het kader van uw tiende asielaanvraag uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom u Iran verlaten hebt, maar antwoordde u toen enkel dat u wijzer was geworden, dat u meende in Iran geen toekomst te hebben en dat u vreesde naar Afghanistan te worden gerepatriëerd, zonder daarbij de ingrijpende persoonlijke incidenten waarbij u tot twee maal toe in elkaar werd geslagen, aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 9). Toen u tijdens uw tweede interview dan ook de vraag gesteld werd waarom u niet al tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat u in Iran op die manier was behandeld, stelde u dat u dit niet gedaan had omdat u niet de enige Afghaan bent die dit heeft meegemaakt en dat zulke incidenten vaak voorkomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 8). Dit is echter geen bevredigende verklaring waarom u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw persoonlijk verhaal achterwege zou laten. Bovendien had u er tijdens al uw voorgaande interviews in al uw voorgaande asielerprocedures geen belang bij om te liegen over uw levensomstandigheden in Iran, aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaarte dat u in Iran verbleven had en aangezien u deze verklaring ook telkens hebt volgehouden tijdens uw volgende procedures.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Qarabagh gelegen in de provincie Ghazni. Evenmin hebt u aannemelijk gemaakt, zoals u in het kader van uw huidige asielaanvraag hebt verklaard, van de leeftijd van drie of vier jaar in Iran te hebben gewoond. Daarom kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen op deze plaatsen hebben voorgedaan en is dus ook uw asielrelaas ongelooftwaardig.

In verband met de vervolging die u in Afghanistan zou vrezen als gevolg van uw verblijf in een kerk wordt opgemerkt dat uit de verschillende geraadpleegde bronnen nergens blijkt dat het verblijf in een kerk in het buitenland voor een Afghaan bij terugkeer een risico op vervolging inhoudt (zie administratief dossier). Er is geen geval bekend waarin de Islamitische autoriteiten in Afghanistan, maar ook daarbuiten, het ontvangen van materiële hulp van een (katholieke) kerk verbieden. Bovendien wordt in verband hiermee opgemerkt dat voor zover er in uw gemeenschap in uw land van herkomst de valse perceptie zou bestaan dat u bekeerd bent tot het christendom, dit niet inhoudt dat u het risico loopt omwille hiervan daadwerkelijk te worden vervolgd. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat iemand die daadwerkelijk bekeerd is, aan vervolging kan ontsnappen louter door zijn bekering te herroepen, mocht hij dit willen. Aangezien u niet daadwerkelijk bekeerd bent, volstaat met andere woorden een bevestiging dat u nog steeds moslim bent om aan vervolging te ontkomen, mocht u ooit effectief beschuldigd worden van apostasie. Bovendien is het opvallend dat u tijdens uw gehoor verwees naar video- en fotomateriaal over uw verblijf in de kerk dat onder andere op youtube zou zijn verspreid, maar dat u geen concrete links kunt geven (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12). Voorts is het treffend dat u, om het gevaar op uw eigen leven te demonstreren, verwijst naar de

moord op een andere teruggestuurde Afghaan, maar niet weet wat zijn naam was, of hij al dan niet in een kerk heeft verbleven in België en waarom hij vermoord werd (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 12).

Bijgevolg maakt u ook in het kader van uw tiende asielaanvraag niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Deze motieven zijn deugdelijk en pertinent, vinden steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker ontwikkelt een algemeen betoog en meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft nagelaten om rekening te houden met zijn profiel. Verzoeker geeft aan dat hij Afghanistan sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten en naar Iran is gevlucht, aldaar meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam en geweten is dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn.

Verzoeker gaat hiermee voorbij aan de concrete motivering zoals hoger vermeld. De Raad ziet niet in op welke wijze voormelde elementen het thans voorgehouden asielrelaas kunnen aannemelijk maken.

In het kader van onderhavige asielaanvraag gaf verzoeker immers pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal toe dat hij omstreeks zijn derde of vierde levensjaar Afghanistan had verlaten, dat hij zich met zijn volledige gezin in Teheran gevestigd had waar hij verbleef tot aan zijn vlucht naar België. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de asielprocedure, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het feit dat verzoeker pas in het kader van zijn tiende asielaanvraag, en dan nog pas tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verklaringen aanpast en volledig andere verklaringen omtrent zijn verblijf en vluchtmotieven aflegt doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het feit dat hij bij aankomst in België minderjarig was doet hier dan ook geen afbreuk aan. Verzoeker was overigens reeds ten tijde van het indienen van zijn tweede asielaanvraag meerderjarig. Het gegeven dat algemeen geweten zou zijn dat mensen die via het land naar Europa komen getraumatiseerd zijn, wordt op geen enkele wijze aangetoond. Verzoeker attesteert evenmin waarom hij persoonlijk niet bij machte zou zijn geweest om reeds bij aanvang de zogenaamde waarheid te vertellen.

Waar verzoeker erop wijst dat hij Afghanistan reeds sinds zijn derde of vierde levensjaar heeft verlaten, waardoor hij zich afvraagt hoe hij op de hoogte zou kunnen zijn van elementaire informatie over zijn beweerde regio, gaat hij volledig voorbij aan de concrete motivering van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon terecht het volgende vaststellen:

“Zo houdt u ook in uw huidige asielrelaas vast aan de verklaring dat u in het dorp Aien van het district Qarabagh in de provincie Ghazni bent geboren (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 2 en 3). Dit gegeven werd al in het kader van uw eerste asielaanvraag betwist door het CGVS en de RvV (zie supra). Daarenboven is het in het licht van uw nieuwe verklaringen dat u zich samen met uw ouders in Iran ging vestigen en dat uw beide ouders nog leefden toen u uit Iran vertrok des te vreemder dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag dermate slecht op de hoogte was van elementaire informatie betreffende uw beweerde regio van herkomst. Er kan immers redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u hierover zouden hebben verteld. In dat opzicht is het ook vreemd dat u, toen u hiernaar gevraagd werd, niet in staat was om meer uitleg te geven bij de omstandigheden van het vertrek van uw gezin naar Iran. U verklaarde dat u jong was op het moment van uw vertrek naar Iran en dat u uw ouders nooit gevraagd hebt waarom ze destijds vertrokken zijn uit Afghanistan (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 3). Zelfs indien u op jonge leeftijd met uw gezin Afghanistan bent ontvlucht, kan er redelijkerwijze worden aangenomen dat uw ouders u op latere leeftijd meer zouden vertellen over de reden waarom dit gebeurde of dat u hen hiernaar zou vragen- zeker in het licht van de moeilijke levensomstandigheden waaraan u en uw gezin volgens uw eigen verklaringen waren bloot gesteld (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7, 8,10). Ook is het vreemd dat u, hoewel u nog steeds contact met uw moeder onderhoudt, niet weet hoe zij zichzelf sinds de dood van uw vader in 2011 kan onderhouden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). U stelde tijdens uw interview dat u zichzelf afvraagt wie voor haar zorgt en vanwaar het geld komt, maar dat zij u niet wilde antwoorden toen u haar deze vragen stelde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u van deze essentiële informatie over de levensomstandigheden van uw eigen moeder niet op de hoogte zou zijn.”

Ook waar verzoeker stelt dat hij in Iran meermaals gediscrimineerd werd door de Iraniërs, niet naar school kon omdat Afghanen niet werden toegelaten, hij minderjarig was toen hij naar België kwam, doet hij geen afbreuk aan de concrete motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat verzoeker ook zijn verblijf in Iran sinds drie- of vierjarige leeftijd niet aannemelijk kan maken en dit gelet op volgende vaststellingen:

“Verder worden nog een aantal ongerijmdheden opgemerkt in verband met de verklaringen die u tijdens uw huidige asielaanvraag hebt afgelegd met betrekking tot uw vermeende verblijf in Iran. Zo stelde u tijdens uw tweede interview voor het CGVS dat er veel Afghanen woonden in de wijken waar u met uw gezin hebt gewoond in Teheran, maar kon u evenwel niets zeggen over de achtergrond van deze mensen, van waar zij kwamen of wat hun verhaal was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 4). U argumenteerde dat u weliswaar Afgaanse vrienden had, maar dat u hen daar nooit om gevraagd

hebt omdat u niet nieuwsgierig was. Het is niet aannemelijk dat u niet op de hoogte bent van de achtergrond van uw eigen vrienden die net als u deel uitmaakten van de onderdrukte Afghaanse gemeenschap in Iran. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat jullie, gelet op jullie gemeenschappelijke nationaliteit en cultuur, ten minste informatie uitwisselden over elementaire informatie betreffende jullie leven en het leven van jullie families in jullie thuisland Afghanistan. Daarenboven legt u bevreemdende verklaringen af over uw scholing in Iran. Gevraagd waarom u als kind in Iran niet naar school ging en pas een jaar voor uw vertrek een alfabetiseringscursus volgde, antwoordde u in eerste instantie dat Afghanen zonder geldige verblijfsvergunning niet worden toegelaten tot scholen in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Nochtans antwoordde u op de meteen daaropvolgende vraag of er in Iran scholen zijn voor Afghaanse migranten dat er wel degelijk zo'n school is in Baqarabat (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5). Gevraagd waarom u dan niet naar deze school ging, gaf u het bevreemdende antwoord dat u niet in school geïnteresseerd was (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 5).

Daarnaast valt het ook op dat uw verklaringen in verband met uw verblijf in Iran die u tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS in het kader van uw tiende asielverzoek hebt afgelegd, op bepaalde punten niet overeenstemmen met uw eerdere verklaringen uit uw eerste gehoor voor het CGVS in een voorafgaand onderzoek in het kader van hetzelfde asielverzoek. Zo antwoordde u tijdens dat eerste interview op de vraag of er ook Afghanen waren in Iran met een verblijfstatus dat er iemand was die daar geboren was die zei dat hij een kaart had, maar dat u niet wist wat voor kaart het was en dat u evenmin wist of die kaart tijdelijk dan wel permanent was (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6). Nochtans hebt u tijdens uw tweede interview verklaard dat sommige vrienden van u kaarten hadden, die om de paar maanden werden verlengd en dat ze daar telkens veel geld voor betaalden (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Ook is het treffend dat u tijdens uw eerste interview enkel Niruye Tezami kunt geven als dienst die illegalen zou controleren in Iran (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 6), maar dat u tijdens uw tweede interview naast deze dienst ook nog de Basidj en de Etalaat vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 11). Aangezien u een persoonlijke negatieve ervaring hebt gehad met iemand van de Basidj is het vreemd dat u deze dienst niet ook al tijdens uw eerste interview vermeldde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7). In verband met de persoonlijke incidenten met betrekking tot pesterijen en discriminatie die u vermeldde tijdens het tweede interview, wordt vervolgens opgemerkt dat het vreemd is dat u deze incidenten al niet tijdens uw eerdere gehoren aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 7 en 8). Nochtans werd u tijdens het eerste interview in het kader van uw tiende asielaanvraag uitdrukkelijk de vraag gesteld waarom u Iran verlaten hebt, maar antwoordde u toen enkel dat u wijzer was geworden, dat u meende in Iran geen toekomst te hebben en dat u vreesde naar Afghanistan te worden gerepatrieerd, zonder daarbij de ingrijpende persoonlijke incidenten waarbij u tot twee maal toe in elkaar werd geslagen, aanhaalde (zie gehoorverslag CGVS dd. 04.07.2014, p. 9). Toen u tijdens uw tweede interview dan ook de vraag gesteld werd waarom u niet al tijdens uw eerste gehoor had gezegd dat u in Iran op die manier was behandeld, stelde u dat u dit niet gedaan had omdat u niet de enige Afghaan bent die dit heeft meegemaakt en dat zulke incidenten vaak voorkomen (zie gehoorverslag CGVS dd. 06.08.2014, p. 8). Dit is echter geen bevredigende verklaring waarom u dergelijke ingrijpende gebeurtenissen in uw persoonlijk verhaal achterwege zou laten. Bovendien had u er tijdens al uw voorgaande interviews in al uw voorgaande asielprocedures geen belang bij om te liegen over uw levensomstandigheden in Iran, aangezien u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag aankaarte dat u in Iran verbleven had en aangezien u deze verklaring ook telkens hebt volgehouden tijdens uw volgende procedures." Verzoeker slaagt er niet in deze concrete motieven die steun vinden in het administratief dossier, met de loutere stelling dat hij op een zeer gedetailleerde wijze antwoord heeft gegeven over zijn verblijf in Iran, te weerleggen.(...)" (RvV arrest nr. 147 602)

2.4.2. In de elfde en twaalfde asielaanvraag verwijst verzoeker naar een attest van UNHCR. De Raad stelde dienaangaande:

"Waar verzoeker verwijst naar het mandaat gegeven aan UNHCR Brussel om zijn verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling na te trekken, merkt de Raad op dat hij hieromtrent eveneens in voormeld arrest van 11 juni 2015 heeft gesteld dat hieruit geenszins verzoekers afkomst uit Afghanistan of verblijf in Iran blijkt.

Wat betreft het attest van UNHCR waarin wordt vermeld dat verzoeker kon worden teruggevonden als geregistreerde vluchteling in Iran in de Amayesh IV-databank van 2009 (stuk 2 gevoegd bij het verzoekschrift), gaat verzoeker er klaarblijkelijk aan voorbij dat de verwerende partij aangaande dit document reeds in haar beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van 29 juli 2015 als volgt heeft geoordeeld: "In het kader van uw huidige aanvraag legt u

tevens een attest van het UNHCR voor waarin wordt vermeld dat na raadpleging van de aan het UNHCR ter beschikking gestelde registers, zijnde de Amayesh II databank van 2006 en Amayesh IV databank van 2009, u teruggevonden werd als geregistreerd vluchteling in Iran - onder de naam N.(...) Q.(...) - in de Amayesh IV databank van 2009. Dit document vormt echter geen bewijs van uw bewering dat u sinds uw derde of vierde levensjaar in Iran hebt gewoond, noch kan het de geloofwaardigheid van uw beweerd langdurig verblijf in Iran herstellen. Bijgevolg kan dit document niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.” De Raad sluit zich hier bij aan.” (RvV arrest nr. 183 305).

Daarnaast werd er in 's Raads arrest 205 404 in het kader van verzoekers vijftiende aanvraag reeds op gewezen dat *“wat ook verzoekers situatie in Iran was hij ook in België de nodige elementen dient aan te brengen waaruit blijkt dat hij thans nog nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers in zijn tiende asielaanvraag (volgend verzoek) dat zijn ouders inmiddels teruggekeerd waren naar Afghanistan waar zijn vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Zijn moeder zou volgens zijn verklaringen bij zijn veertiende asielaanvraag (volgend verzoek) nog in leven zijn.(...)”*

2.4.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.4.4. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing vermogen verzoekers (identieke) verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming bijgebrachte zelfde documenten niet te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven, verblijfsplaatsen en herkomst.

Verzoeker brengt geen valabele argumenten aan die de pertinente en deugdelijke motieven van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of ontkrachten. Hij beperkt zich hoofdzakelijk in het poneren en herhalen van een vrees voor vervolging en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, in verzoeken die reeds herhaalde keren door de Raad werden onderzocht.

2.4.4.1. In de mate verzoeker opnieuw verwijst naar een arrest van de Raad en stelt dat een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en dat de *“mening van uw Raad over de waarde van de attesten van UNHCR verdeeld is”*, kan hij niet worden gevolgd. Vooreerst dient erop gewezen te worden dat elke zaak individueel bekeken wordt. Voorts gaat verzoeker er blijkbaar aan voorbij dat hij geen enkel ander betrouwbaar en officieel identiteitsdocument van zichzelf en zijn familie voorlegt. Uit het attest van UNHCR kan alleen worden afgeleid dat een zekere Q. N. geregistreerd was in Iran. Dat verzoeker deze persoon is toont hij op geen enkele manier aan en maakt hij ook niet aannemelijk. De Raad ziet dan ook niet in waarom deze zestiende vraag om internationale bescherming met drie rechters zou moeten beoordeeld worden.

De andere documenten die verzoeker neerlegde in vorige aanvragen werden immers door de Raad reeds behandeld: *“Het attest waaruit blijkt dat verzoeker in 2006 een “basiscursus alfabetiseringsbeweging” heeft gevolgd in de provincie Teheran is slechts een fotokopie. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Overigens maakt verzoeker met het feit dat hij in 2006 een dergelijke cursus heeft gevolgd in Teheran en de foto's van verzoeker met zijn familie in Iran zijn bewering dat hij sinds zijn derde of vierde levensjaar in Iran heeft gewoond niet aannemelijk. Hetzelfde geldt voor de bij de aanvullende nota gevoegd brief waaruit blijkt dat verzoeker gemachtigd is om tijdelijk tot 9 oktober 2010 in de stad Ray te verblijven. Ook dit document is een (kleuren)fotokopie, waaraan*

geen bewijswaarde kan worden gehecht. Uit het document blijkt overigens niet wanneer het werd opgemaakt en verzoeker de toestemming tot tijdelijk verblijf werd gegeven.(...)” (RvV arrest nr. 147 602)

2.4.4.2. In tegenstelling tot wat verzoeker voorts stelt werd reeds rekening gehouden met zijn profiel, de verwestering en zijn etnie in geval van terugkeer naar Afghanistan. Zo stelde de Raad in het arrest 205 404 van 15 juni 2018 in het kader van zijn vijftiende verzoek om internationale bescherming (in antwoord op een bijna identiek verzoekschrift) het volgende: “De Raad wijst er nog op dat wat ook verzoekers situatie in Iran was hij ook in België de nodige elementen dient aan te brengen waaruit blijkt dat hij thans nog nood heeft aan internationale bescherming. Verzoeker verklaarde immers in zijn tiende asielaanvraag (volgend verzoek) dat zijn ouders inmiddels teruggekeerd waren naar Afghanistan waar zijn vader een natuurlijke dood stierf in 2011. Zijn moeder zou volgens zijn verklaringen bij zijn veertiende asielaanvraag (volgend verzoek) nog in leven zijn.

2.2.13. Waar verzoeker er op wijst dat hij intussen geïntegreerd is in de Belgische maatschappij en vervreemd is aan de Afghaanse samenleving, dient de Raad vast te stellen dat dit motief vreemd is aan de criteria van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waar de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Vluchtelingenverdrag vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Ook de beweerde marginalisatie in Afghanistan omwille van de 10 jaar in het Westen maakt geen vervolging uit in vluchtelingrechtelijke zin.(...) Verzoeker gaat er in het verzoekschrift voorts aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a en b net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad verwijst in deze naar het arrest van het HvJ van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, “Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie”, 2009, <http://curia.europa.eu>). Uit rechtsoverweging 43 van dit arrest gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Hoe meer verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van het willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Verzoeker dient aldus persoonlijke omstandigheden aan te voeren die in zijn geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het vastgestelde willekeurig geweld dermate verhogen dat, hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in zijn hoofd bestaat.

2.2.18. Waar verzoeker aanhaalt dat het geweld tegen Hazara's en sjiieten de laatste jaren is toegenomen in Afghanistan en vooral in de stad Kaboel en stelt dat er in de stad Kaboel veel directe aanslagen werden gepleegd tegen de Hazara bevolking (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag (volgend verzoek) van 28 mei 2018, vraag 1), blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat, hoewel Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen van extremistische soennitische groeperingen, er niet kan worden gesteld dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn (Landinf “Report. Hazaras and Afghan insurgent groups”). Verzoeker legt geen tegenaanwijzingen neer, noch zoals hoger gesteld toont hij zijn herkomstregio aan.

2.2.19. De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijk gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op

zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

2.2.20. De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld dat “in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet”.

Verzoekers loutere verwijzing naar een arrest van een Franse rechter met betrekking tot de subsidiaire bescherming en het willekeurig geweld in Kabul, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoeker toont immers niet aan dat de veiligheidssituatie gewijzigd is sinds het arrest nr. 205 404 van 15 juni 2018 en er in zijn hoofdte thans sprake is van persoonlijke elementen waardoor hij in aanmerking zou komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt weliswaar dat hij verwesterd is maar licht niet concreet toe wat dit inhoudt of waarom hij om die reden niet terug kan keren naar Afghanistan.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS